

סיפור האישי המחריד של נערה שביקשה מדמך בלילה – והגיעה אל סף המוות

ארבעה ימים הייתי מתה

המביש. לא רציתי להרוס לעצמי את כל החיים בגלל זה שהיה לי מזל רע. למדתי אנטומיה. אני בחורה מבוגרת, ומכירה היטב את כל מה שנעשה בגופי. כעבור חודש התבסס בי החשד ה"נורא. נבהלתי, אבל לא אמרתי כלום. החלטתי לחכות עוד חודש. כעבור חודש נוסף הבנתי שאני בהריון. לא ידעתי מה לעשות. בהתחלה רציתי לספר את זה למישהו ולשאול מה לעשות, אבל הבושה אכלה אותי. ידעתי שאף אחד לא יאמין לסיפור שלי: כולם ישאלו למה לא סיפרתי תחילה מה שקרה ולמה לא הלכתי למשטרה עוד באותו הערב. לא העזתי להביט בפני הוריי. היאוש וחל לאט לאט. יום אחד הבנתי שזה לא יכול להישאר. לא אוכל להמשיך לחיות כך. החלטתי להתאבד.

רציתי למות אבל פחדתי מהמות. רציתי מות קל. בחרתי בכדורי שינה. לקחתי כמה חפיסות כדורים ושמרתי אותם אצלי.

ביום ראשון אחרי הצהריים החלטתי לבצע את מחשבתי. לקחתי את הכדורים אתי ונכנסתי לפרנס. היתה שעה חמש. בערך אותו הזמן כמו אז, כשחיכיתי לטרמפ. הייתי שקטה לגמרי, לא פחדתי יותר. בלעתי 40 כדורים, בזה אחר זה. הבליעה היתה קשה כי אינני רגילה לבלוע, וגם לא היו לי מים. הרבה אינני זוכרת. נרדמתי כמעט מיד. חשבתי ש זאת הפעם האחרונה.

★ ★ ★ המשטרה מתערבת

שהתעוררתי לא ידעתי שישנתי ארבעה ימים. ידעתי רק שאני מרגישה רע, ושהקאתי את התפוח. פתאום ראיתי אדם עומד מעלי. זה היה בעל הפרנס. "מה את עושה פה?" שאל אותי. לא יכולתי להסביר לו. "תבאי לי קצת מים", לחשתי.

הוא התרחק וחזר כעבור זמן מה עם מים. שתיתי, ושוב הקאתי. רציתי לקום, אבל לא הצלחתי לעמוד על הרגליים. האיש עזר לי להגיע לכביש, ועצר סטור.

הרגשתי רע מאד וחשבתי שאני הולכת למות. הסטור הביא אותי למשטרה בית-לילה. שם שוב התעלפתי. כאשר התי עוררתי, ראיתי שאני שוב בתוך מכונת. הפעם מכונת משטרה. הביאו אותי למרפאת יצחק בנתניה.

הכניסו אותי לחדר-המיון. שוב היה סביבי הרבה המוכר של בית-חולים. מישהו הגיש לי ספל קפה. היר רעדה לי, אך הצלחתי לגמור אותו מבלי להקיא. במרפאה לא היה מקום עבורי ולא ידעו מה לעשות בי. החזירו אותי למש"טרה לחקירה. בדרך קנה לי שוטר טוב-לב עוגה וגזון. אכלתי את זה.

★ ★ ★ פגישה עם אחי

רגע שבו התחילו לחקור אותי הרגשתי לראשונה איזו שטות עשיתי. סיפרתי לסמל המשפחה את כל האמת. התחרטתי שלא עשיתי את זה קודם. הוא רשם את הכל והחלים אותי על גליון עזות.

אמרו לי שעומדים להעביר אותי לבית-חולים. השוטרים קראו בשמו של בית-החולים שאלו יעבירו אותי. לא הסי כמתי. זה היה המוסד בו עבדתי.

בסוף הבינו והעבירו אותי לתל-השומר. הלבישו אותי בגדי חולה והשכיבו אותי במטה. רופא בדק אותי. הוא הסתכל עלי ושאל אותי אם אני לא בהריון. לא עניתי לו. לא יכולתי.

כעבור יום בא אחי המבוגר לביקור. הוא נבהל כשראה אותי. הרופאים אמרו שזה נס שאני חיה עדיין. הרגעתי אותו שהכל בסדר. "למה לא סיפרת לנו?" שאל אותי. "היינו עוזרים לך" בכיתי שוב.

עכשיו אני בוכה לעיתים קרובות. אין לי חשק לחיות, אבל הגוף מבריא. מי יודע אם אקבל תעודת-גמול הספדתי המון לימודים. בקרוב אצא מכאן. אינני יודעת מה אעשה בדיוק. אני יודעת רק שאסתכל חזק בפניהם של הגברים שאפגוש, ואחפש ביניהם אחד אשכנזי, גהג שטיני בעל פרצוף שזוף ומבנה גוף איתן.

מאת אילנה ר.

תפס אותי בכוח וסתם לי את הפה. ניסיתי להיאבק איתו אבל לא הצלחתי לזוז. הוא אחז אותי כמו בצבת. רציתי לצעוק והרגשתי כאילו אני נתנקת. הוא סחב אותי אל הפרנס שליד הכביש, וגרר אותי אל בין העצים. לא היה לי די כוח כדי להתנגד.

הוא הפיל אותי על הארץ. חשבתי שאמערך תחתיו. לרגע, הסיר את ידו מעל פי. התחלתי לצעוק בכל כוחי. אבל איש לא שמע אותי. הייתי לבד, לבד עם אנס חסר-לב. הבחור קרע את בגדי. רציתי להדוף אותו מעלי ולא הצלחתי. הרגשתי כאב חזק והתעלפתי.

התעוררתי כעבור שעה. הוא כבר לא היה עליי. לא ידעתי מה נעשה אתי. קמתי על רגלי והתחלתי לנוע. נתי קלתי בעצים וגומות. איך שהוא הגעתי לכביש. סידרתי את בגדי והתחלתי ללכת כמו אוטומט. הגעתי לתחנת אוטובוס. לא ידעתי מה נעשה איתי. כעבור כמה דקות הגיע אוטובוס מאסף. עליתי ונסעתי.

★ ★ ★ שתקתי מרוב בושה

א סיפרתי לאיש מה קרה. התביישתי. פחדתי גם ממה שיגידו הוריי. ידעתי שחברותי תתחלנה לרכל, וכדי לם יסתכלו עלי כמו על חיה. העדפתי לשתוק. עשיתי את עבודתי כרגיל. למדתי עם כולן וניסיתי לשכוח את המקרה.

ה תעוררתי מתוך שינה עמוקה. לרגע לא ידעתי היכן אני. מלמעלה הביטו בי כוכבי בוקר דועכים, מעל לראשי היה תלוי תפוח. ניסיתי להיזכר איך הגעתי למקום משונה זה, ולא הצלחתי. שקעתי שוב בשינה.

כעבור זמן מה התעוררתי שנית. כמה זמן, אינני יודעת. היה בוקר, שכבתי בתוך פרנס. שוב ניסיתי להיזכר איך הגעתי שמה. לפתע נזכרתי.

אל אלהים, הרי אני חיה! לא, זה לא יתכן! אני צריכה להיות מתה מזמן. רציתי למשש את עצמי; לא הצלחתי. הייתי חלשה מדי. ניסיתי לקום; לא יכולתי לזוז. האם באמת אינני מתה?

ציור ציפורים וקולות מכונות שנסעו בכביש הסמוך הוכיחו לי שאני חיה ללא ספק. הייתי צמאה. רציתי מים, אך לא ראיתי שום ברז. במאמץ נואש הרמתי יד וקטפתי את התפוח שהיה תלוי מעלי. זמן רב עבר עד שהצלחתי לקלף אותו. אכלתי אותו, ומיד הרגשתי רע. הקאתי אותו בחזרה.

שקעתי בהרהורים. מה עושים הוריי כרגע? כמה זמן אני שוכבת כאן? מה יגיד אחי כשיודעע לו שנעלמתי? מיששתי את בטני ונפלטתי לאחור. נזכרתי במה שעשיתי ופרצתי בבכי.

★ ★ ★ חיכיתי לטרמפ

פני שדושה חודשים, בשעה חמש אחרי-הצהריים, עמדתי ליד הכביש הראשי וחיכיתי לטרמפ. הייתי בי מצב-רוח רע ועיפה מאד. מאחורי היה יום עבודה מייגע במשק הורי. מצבם הכלכלי של הוריי איננו מזהיר. משפחתי באה מעירק לפני שש שנים, הוריי הם אנשים פשוטים. יש להם משק קטן במושב צרופה בדרך לחיפה.

אני לא רציתי להישאר בכפר וגרשמתי לקורס אחיות מעשיות. חברותי ללימודים נהנו לבלות את יום המנוחה שלהן בנעימים. אני לא יכולתי. במקום לנוח הייתי הולכת הביתה לעזור.

המשמרת שלי עמדה להתחיל למחרת בבוקר. המרחק מצרופה למגדאל הוא גדול, החלטתי לנסוע לשם וללון בבית-החולים כדי שאספיק להגיע לעבודה בזמן.

המכונות עברו על פני ולא עצרו. לרוב האנשים לא היה איכפת שבחורה בת 19 עומדת ליד הכביש ורוצה להגיע לאיזה מקום, גם לא היה איכפת להם שבחורה צעירה מפחדת להישאר לבד בחושך. אף אחד מהם לא ידע שאני אחת אשר צריכה להגיע בזמן למשמרתה. הם פשוט הביטו קדימה ונסעו. הלואי והייתי נוסעת עם אוטובוס.

★ ★ ★ הנהג שנעצר

כונית-משא נעצרה. אינני זוכרת איך היא נראתה בדיוק, אני רק יודעת שהיא לא היתה חדשה ביותר. "לאן את רוצה?" שאל אותי הנהג.

"אני צריכה לרמתיים", עניתי לו.

"טוב, עלי כבר", השיב לי עליתי.

הוא לא דיבר מלה. נסענו במהירות רגילה; האוטו היה עמוס. ראיתי שמחוג השעון נע בסביבות הספרה 60. הנהג היה שזוף, לבש חולצה בהירה ומכנסי חאקי קצרים. ייתכן שנעל סנדלים. היה לו שיער חום בהיר, מבנה גופו היה איתן. עשה רושם של אשכנזי.

נסענו בערך חצי שעה. יכול להיות שקצת יותר. הייתי עיפה מאד וכמעט נרדמתי. פתאום הוא עצר את המכונות והעמיד אותה לצד הכביש. "משהו התקלקל לי, אני יורד לתקן את זה. בואי אתי, אולי תוכלי לעזור לי", אמר לי הנהג ויורד.

היה בקולו משהו שקט ומעורר איומן. לא חשדתי בכלום; ירדתי אחריי. המקום בו נעמד היה שומם לגמרי. לא ידעתי כמה נסענו בדיוק ולא ידעתי איפה אנחנו נמצאים. היה כבר חושך גמור. הוא ניגש אל המנוע. הלכתי אחריי.

★ ★ ★ הרגע הנורא

ע מדתי די קרוב אליי. הוא פנה אלי. איזה ניצוץ נראה בעיניו, ולפני שהספקתי להבין מה קורה, הוא

השירותים הסוציאליים של הכנסת, מסר מנהל משרד-הבריאות כי חלה ירידה גדולה מאד במספר חולי השיתוק, כתוצאה מן ה"חיסון. פרט לשלושה מקרים, היו כל החור לים לידים שלא חוסנו, וביניהם ילדים ש"הוריהם סירבו בפירוש לחסנם . . . אחרי שתנועות-נוער רבות התלוננו במני מש"רד החינוך, על כי הסתדרות הצופים, שאר נגה אלא תנועת נוער של מפא"י, מוכרת על-ידי המשרד כתנועת נוער ממלכתית ומק בלת תמיכה כספית ממשלתית, הפסיק החור דש משרד החינוך את תמיכתו בתנועת ה" צופים . . . שירות מיוחד במינה הונגש למסעדת שמש הירושלמית: בעל ה" מסעדה ביטח את אורחיו נגד כתמים שיחצרו על בגדיהם ונגד החורים העלולים לה" הרת מחריכת "סיגירות" כשהותם "במסעדת.

אם הבעל איננו, שואל האלמוני אם אין אדם אחר בבית, מלבד האשה. אם מתברר שהיא לבדה, הוא מוסר לה פתק כי עליה לפנות באורח בהול לאותו חדר במשרד הבטחון, לטובתה היא. האשה, כמובן, נתי פות החוצה.

הפורץ ממתינ בפניה הסמוכה של הרחוב. ברגע שהדירה פנויה, הוא מבצע את זממו ומסתלק. עד כה לא הוזרה הקהל בפני פורץ זה.

כל ישראל קרבות הסירוב מסרביי-החיסון היו הקרבות העיקריים של שיתוק-הילדים-השנה. בישיבת "ועדת

פשעים שיטה יעילה

בלבלי תל-אביב נוסף בשבועות האחרונים ריב מסוכן. בזו אחר זו ביצע בהצלחה 20 התפרצויות לדירות, גנב מהן רכוש, ונעלם בלי להשאיר כל עקבות.

הפורץ האלמוני פיתח שיטת-עבודה, ה" מבטיחה לו בטחון כמעט מוחלט. הוא נוהג לצלצל בדלת של דירה, לשאול את עקרת הבית אם בעלה בבית. אם הבעל, או בני משפחה אחרים, נמצאים בדירה, מוסר ה" אלמוני פתק, כי הינם דרושים באופן דחוף ביותר בחדר מספר מסויים, במשרד ה" בטחון ועליהם להופיע שם לטובתם.

נשואה ואם לשני ילדים, הואשמה בגניבתן של שלוש בנות. הגברת דויטש לא הודתה באשמה: "לא גנבתי את הבנות. לא גנבתי כלום. בעל התנות מעליל עלי סתם."

אולם תיק העדויות העיד אחרת. גם הרשעותיה הקודמות, כולן בעתן גניבה, חיזקו את דבריהם של עדי המשטרה, ש" סיפרו כיצד ראו את שלוש הבנות עוברות מארגון של סוחר הירקות לסלה של הגברת דויטש.

בגנרדינו העריך השופט כל בנהג בלא סחוט מששים ושש לירות ושש מאות פרוטה, דן את הגברת דויטש לקנס של מאתים לירות או חודש ימים מאסר. היא בחרה במאסר.